

A romantic couple stands on a stone bridge over a river, surrounded by lush greenery. The man is wearing a white t-shirt and dark pants, and the woman is wearing a light blue shirt and dark pants. They are looking at each other and holding hands. The bridge is made of large, rough-hewn stones. The river flows under the bridge, and the surrounding area is filled with trees and bushes. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise.

Blijf niet omzien

Marleen Schmitz

Blijf niet omzien

Marleen Schmitz bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Zomer in het blauwe huis

Het hart heeft een eigen stem

Het gouden lint

Een verre vriend

Late lente

Zwarte ogen, groene ogen

Zand en zilver

Hoofdstuk 1

Rick

‘Schat, ik ben thuis! Waar ben je?’

Rick blies zijn adem uit en legde zijn penseel neer. ‘Hier.’ Het nieuws van zes uur was net afgelopen en ze was er al! Hij had gehoopt een uurtje rustig te kunnen werken, maar het was bij amper twintig minuten gebleven. Beetje pielen aan de achtergrond, meer had hij niet kunnen doen.

In de deuropening trok Jackie haar jas uit, ze haalde het elastiekje uit haar haren en schudde ze los. ‘Lekker gewerkt?’

‘Ik was pas net bezig.’

‘O? Ik dacht dat je de hele middag voor jezelf zou nemen.’

‘Ik ook, maar de klant is koning.’ Hij trok een lelijk gezicht. ‘Een van de grote sponsors van het tijdschrift was niet tevreden met de opmaak van het artikel. Ik moest alles overdoen. Ik heb er de hele middag aan gewerkt.’

‘Ach, lieverd toch.’ Ze kwam naar hem toe, woude even in zijn haar en liep terug naar de kapstok om haar jas op te hangen en haar schoenen en haar tas weg te zetten. Met haar laptop onder de arm kwam ze weer naast hem staan en ze keek naar het doek waar hij aan werkte.

‘Wordt het goed?’ Het ontglipte hem. Eigenlijk had hij er een hekel aan als iemand zijn schilderijen zag voordat ze af waren, maar met Jackie lag dat anders. Ze was zijn vriendin en ze woonden sinds anderhalf jaar samen in haar appartement. Ze zou het niet pikken als hij haar verbood te kijken. Daarbij zocht hij naar bevestiging van zijn talent. Als Jackie of een van zijn vrienden het goed vonden, kon hij het feit dat hij de kunstacademie niet had afgemaakt, naast zich neerleggen.

Gespannen keek hij naar haar gezicht. Hij zag hoe haar ogen over de donkere contouren van de huizenzee gingen, hoe ze de witte vlakken monsterde waarin hij de bomen had geschetst en hoe uiteindelijk haar blik naar de vuurtoren gleed. Dat was het gedeelte waar hij onzeker over was. Jackie had een perfect gevoel voor balans in vlakken en lijnen. Hij slikte, want de toren had ietsje meer naar rechts gemoeten. Als ze er niets van zei, deed het er niet toe.

‘Nou?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Als het wordt zoals jij wilt dat het wordt, dan is het goed.’

‘Echt een Jackie-antwoord,’ bromde hij.

‘Wat wil je dan dat ik zeg?’

‘Wat vind je van de toren?’ Met die vraag begaf hij zich op glad ijs.

‘Als hij wit met rood wordt, draagt hij het hele doek. Dan vind ik ’m mooi.’

Opgelucht ademde hij uit. Het was goed zo. Hij kon het oplossen door de naar rechts vallende schaduw van de vuurtoren scherper aan te zetten.

‘Je hebt waarschijnlijk weer niets aan het eten gedaan?’ vroeg ze.

‘Klopt. Ik ben nu eenmaal geen keukenprins. Maar ik heb wel boodschappen gedaan,’ haastte hij zich te zeggen. ‘Er staat een fles wijn en een quinoa-notensalade in de koelkast.’

‘Fijn. Ik heb trek.’ Ze legde de laptop op het lage tafeltje, bond een schort voor en dekte de tafel. ‘Kom je eten?’

Onder het eten vertelde ze enthousiast over de presentatie die ze gegeven had. ‘Mijn baas zei dat de klanten erg tevreden waren.’ Ze stopte met spitse vingers een stukje walnoot in haar mond, kauwde het weg en vervolgde: ‘Heel interessante mensen. Bekende Nederlanders.’ Ze kneep even haar ogen dicht voor ze glimlachte. ‘Stinkend rijk.’

‘Wat is het probleem? Echtscheiding?’

Het advocatenkantoor waar Jackie voor werkte, was gespecialiseerd in familierecht, en Jackie deed veel echtscheidingen.

Ze knikte. ‘Wie het zijn, mag ik echt niet zeggen. Maar het gaat in-

derdaad wel over een scheiding. Dat het beter is dat ze uit elkaar gaan, is niet echt het punt. Het gaat vooral over hoe de boel verdeeld moet.'

'Dus geld is belangrijker dan liefde.'

'Wat zeg je dat weer cynisch.'

'Heb ik dan geen gelijk?' Hij dronk zijn glas leeg en schonk het nog eens vol. 'Jij ook nog?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik ga nog wat werken. Ruim jij op? Bij de volgende afspraak willen ze mij er weer bij hebben. Ik denk dat ik een nieuw mantelpakje ga kopen. Ik twijfel tussen een krijtstreep en effen donkerblauw. Wat denk jij?'

'Ik dacht dat we vanavond zouden gaan fietsen.' Voordat hij een flinke slok wijn nam, boog hij zich over het glas en snoof genietend de frisse geur op.

'O dat, ja, nee... dat lukt vandaag niet meer. Ik moet echt nog wat dingetjes voor morgen voorbereiden. Wat ik bedoelde, is of ik een krijtstreep of een donkerblauw pakje zal kopen.'

'Krijtstreep.'

'Ben je boos? Je klinkt zo kortaf.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Niet boos. Beetje teleurgesteld. Ik had me ingesteld op een ontspannen avond. Stukje fietsen. Wat ruimte en natuur om me heen.'

'Bel een van je brandweervriendjes. Olaf misschien?' Ze grinnikte. 'Goed voor zijn conditie.'

Rick dacht even na. Olaf? Of Niels? Met z'n drieën waren ze in hun dorp bij de jeugdbrandweer gegaan en daarna waren ze alle drie naar Amsterdam verhuisd. Als hij Olaf belde – die nog steeds single was – werd de fietstocht vanzelfsprekend in een of ander café afgesloten. Belde hij Niels, dan wilde die natuurlijk weten hoe het met hem ging. Dan kwam het gesprek op Cindy's ongeluk. Dat trok hij niet. Nog niet.

'Dan zal ik Olaf maar bellen.'

Zoals hij had verwacht, stemde Olaf meteen in. Zonder veel te praten reden ze via Broek in Waterland naar Monnickendam. Daar namen ze allebei een patatje.

‘Hoe is het?’ vroeg Olaf terwijl hij de mayonaise van zijn vingers likte.

‘Hoe bedoel je? Hoe is wat?’

‘Je werk, je vrouwtje, de rest.’

‘Goed.’

‘Is dat zo? De rest ook?’

Rick voelde Olafs onderzoekende ogen over zijn gezicht glijden. Hij had gedacht dat hij alleen van Niels diepgravende vragen zou krijgen, maar Olaf wilde blijkbaar ook meer weten. Of hadden zijn beide vrienden contact met elkaar gehad, over hem? In zijn maag zakte de patat als een betonblok neer. Het was toch niet nodig dat er achter zijn rug om over hem werd gepraat. Maar het waren zijn vrienden, hield hij zich voor. Die leefden echt met hem mee.

‘Nou ja,’ begon hij aarzelend, ‘ik probeer het achter me te laten, maar telkens als ik langs de plek kom, slaat mijn keel weer dicht.’

‘Het is ook niet niks. Neem de tijd die je nodig hebt.’ Zijn vriend gaf hem een bemoedigende klop op zijn rug en stond op. ‘Gaan we terug?’

Een beetje van zijn stuk keek Rick naar Olaf: zijn vriendelijke ogen in het ietwat bolle gezicht, het te krappe sportshirt en de extreem dure sportfiets. Hij zei: ‘Neem de tijd,’ maar meteen daarna wilde hij weg.

Langzaam stond Rick op, al had hij nog willen zeggen dat zijn hartslag soms omhoogschoot, dat hij dan het zweet over zijn rug voelde lopen en de neiging kreeg zijn oren met zijn handen te bedekken om dat vreselijke geluid niet meer te horen.

‘Wat is er?’ Olaf draaide zich naar hem toe. ‘Ben je moe?’

‘Nee. Of eigenlijk ja. Doodmoe.’ Rick liet zich weer op het bankje zakken, boog voorover en staarde naar zijn schoenen. De geur van patat hing nog in de lucht. ‘Ik ben bang dat ik er nooit van loskom. Elke keer als ik langs die lantaarnpaal kom, wordt de wond weer opengereten.’

Olaf kwam naast hem zitten. ‘Kerel toch. Wil je erover praten? Je weet dat ik veel geduld heb en goed kan luisteren.’

Ze lachten beiden. Het was een oude grap. Olaf stond bekend om

zijn ongedurige karakter. In hun middelbareschooltijd had hij niet voor niets de bijnaam Pepertje gekregen.

‘Echt, ik ben veranderd.’ Hij klonk zowel luchtig als serieus.

Rick zei: ‘Elke keer als ik mijn vader aan de lijn heb, gaat het over mijn moeder of over Cindy.’

‘Logisch. Je vader is alleen. Met wie moet hij anders over je zus en je moeder praten? Maar voor jou is het niet goed, zo kom jij nooit verder,’ reageerde zijn vriend nadenkend.

Ineens sprong hij op. ‘Ik weet wat je moet doen! Je moet verhuizen! Als je ergens anders woont, kom je niet telkens langs die onheilsplek.’

Rick trok zijn wenkbrauwen op. ‘Verhuizen?’ Hij probeerde het voorstel tot zich door te laten dringen, herhaalde peinzend: ‘Verhuizen... tja, dat zou kunnen helpen.’ Onmiddellijk daarna schudde hij zijn hoofd. ‘Kan niet. Jackie zal nooit uit haar appartement weg willen. Het is van haar opa en oma geweest en haar moeder is daar opgegroeid. Dat doet ze nooit. Waar in Amsterdam vinden we zo’n perfecte woning?’

‘Je weet het pas zeker als je het haar gevraagd hebt.’

Rick gaf Olaf een kameraadschappelijke duw met zijn elleboog. ‘Bedankt voor het meedenken. Ik kom er wel overheen. Ze zeggen dat de tijd alle wonden heelt.’

Op de terugweg bespraken ze de voetbalcompetitie en de Formule 1. Rick gaf het tempo aan en Olaf, die links van hem fietste, liet zich telkens als het nodig was een stukje terugzakken. Maar om daarna weer op gelijke hoogte met Rick te komen, moest hij steeds even aanzetten.

‘Zo rij ik me de longen uit mijn lijf!’ riep hij na een aantal keren hijgend, ‘en jij doet niks.’

‘Onder jouw bierbuik zit nog ergens een sixpack. Haal dat tevoorschijn.’ Rick lachte plagend en vertraagde voor een verkeerslicht dat op oranje sprong.

‘Van je vrienden moet je het maar hebben,’ antwoordde Olaf. ‘Rij door, slome!’

Verbijsterd zag Rick dat Olaf langs hem heen schoot, door het rode

licht, zo de kruising op. Een auto van rechts brulde, remmen piepten, daarna raakte de auto Olafs achterwiel. Olaf schoof onderuit als een lappenpop. Rick slaakte een ijskoude gil en versteende toen Olaf in een rare houding bleef liggen. Bloed op het asfalt! Hij liet zijn fiets vallen en vloog naar zijn vriend toe.

‘Wat doe je nou, stomme idioot? Sukkel! Je bent toch niet kleurenblind!’ Trillend pakte hij Olafs fiets beet en smeed hem opzij.

Een politieauto met snerpande sirene kwam dichterbij. Er trok een ijskoude rilling over Ricks rug. De herinnering aan Cindy’s ongeluk kwam in alle hevigheid bij hem terug, maar hij liet zich op zijn knieën zakken. Olafs gezicht zat onder het bloed. Zijn ogen waren dicht. Rick voelde in de hals naar de hartslag, maar hij wist niet of hij die voelde of niet. Hij kreeg een waas voor zijn ogen en er kwam weer een stortvloed aan woorden uit zijn mond.

‘Sufkop. Stommeling. Achterlijke dwaas!’ Hij bleef tekeergaan. ‘Wat bezielde je? Zeg eens wat!’

Ineens voelde hij dat hij opzij werd geduwd. ‘Rústig! Laat mij even. Ik ben verpleegkundige.’

Een grijze bos krullen benam hem het uitzicht, en tegelijkertijd werd er van achteren een hand op zijn schouder gelegd. Rick draaide zijn hoofd en keek in de strenge ogen van een politieagent.

‘Kalm aan, meneer.’

Er stond een witte auto met een geopend portier op de kruising, zag hij. Een politieagent regelde het verkeer en een oudere man met een bleek, strakgespannen gezicht trok aan zijn onderarm. ‘Ik kon er echt niets aan doen,’ zei hij. ‘Hij kwam zo de kruising op.’

Rick kneep zijn ogen dicht en moest iets bitters wegslikken voordat hij zichzelf weer meester werd.

‘Het valt mee, geloof ik,’ zei de vrouw met de grijze krullen. ‘Nee meneer, nog niet opstaan.’

‘Ik... ik denk dat het wel gaat,’ bracht Olaf er zwakjes tegenin.

‘Nee meneer, liggen blijven!’ herhaalde de verpleegkundige streng. ‘Pas als ik het zeg.’

De oudere man, die nu iets minder bleek was, richtte zich weer tot Rick. 'Hij kwam ineens de kruising op! Ik kon er echt niets aan doen, ik had groen licht. Echt waar!'

'Ja.' Hulpeloos haalde Rick zijn schouders op. 'Ik weet niet wat hem bezielde.'

Of weet ik het wel, dacht hij. Het sixpack? Voelde Olaf zich uitgedaagd? Hij schoof de autobestuurder aan de kant en keek naar Olaf, die met een bebloed shirt overeind was gaan zitten, terwijl de verpleegkundige aan het bellen was. Ze knikte. 'Ambulance, ja.' Daarna schudde ze haar hoofd. 'Nee, geen levensgevaar, maar hij moet wel onderzocht worden.'

Rick ademde uit. 'Sukkel!' Het klonk niet boos of dreigend, maar opgelucht en vriendschappelijk.

Olaf antwoordde met een soort van knipoog.

De ambulance arriveerde snel en voordat Rick het goed en wel in de gaten had, lag Olaf erin en was hij op weg naar het ziekenhuis.

De autobestuurder inspecteerde de voorkant van zijn auto.

'Heeft u schade?' vroeg Rick.

'Nee,' zei de man. 'Dat niet. Maar je vriend?' Hij wees in de richting waar de ambulance verdwenen was.

'Ik hoop dat het meevalt.'

'Ik geef je toch mijn kaartje, mocht er nog iets zijn, laat je me dat weten?'

'Zal ik doen,' antwoordde hij automatisch, terwijl hij Olafs fiets van de kruising droeg.

Aan de kant van de weg werd er een proces-verbaal opgemaakt, en het verkeer had zijn gewone loop allang weer hervat voordat Rick met Olafs fiets over zijn schouder langzaam terug naar huis reed. Was het zijn schuld? Of was het Olafs eigen schuld? Het zat in Olafs karakter om snel nog ergens tussendoor te willen glippen. Had hij hem kunnen tegenhouden?

Hij had nogal wat bekijks met Olafs fiets op zijn schouder. Gelukkig was het een licht karretje. Een ander achterwiel, en dan was het

weer als nieuw. Hij probeerde een schatting te maken van het reparatiebedrag om maar niet aan zijn eigen gedrag te hoeven denken. Wat was hij tekeergegaan. Hij was mijlenver weg van de nuchtere brandweerman die hij ooit geweest was. Het bloed schoot naar zijn wangen.

Waarom? Het kwam door wat er met Cindy was gebeurd! Ja, Olaf had gelijk, er moest iets gebeuren. Nog meer therapiegesprekken?

Jackie keek op van haar laptop toen hij binnenkwam. 'Wat zie jij eruit! Je stinkt naar zweet.'

Zonder iets te zeggen liet hij zich op de bank zakken.

'O, Rick, alsjeblieft. Onze nieuwe bank. Ga douchen, of trek iets anders aan.'

'Jackie... het was vreselijk.'

'Wat was vreselijk?' vroeg ze, een grote handdoek uit de kast pakkend. 'Sta even op.'

Hij duwde zich met zijn handen overeind, wachtte tot ze de handdoek over de bank had uitgespreid en zakte daarna erop neer. 'Olaf reed door rood. En nu ligt hij in het ziekenhuis.'

'Wat erg! Hoe is het met hem? Wat is er precies gebeurd?' Ze gaf hem een glas water en kwam naast hem zitten.

'Ik vertel het je zo, ik bel eerst even naar het ziekenhuis.'

Hij werd doorverbonden en daarna in de wacht gezet. Hij wipte zenuwachtig met zijn been terwijl hij naar het pauzemuziekje luisterde en hoorde nauwelijks dat Jackie hem probeerde gerust te stellen.

'Het komt goed. Olaf is een taaie.'

Eindelijk kreeg hij de juiste persoon aan de lijn. Samen luisterden ze naar de verpleegkundige die vertelde dat Olaf wel kneuzingen en blauwe plekken had, maar geen botbreuken. De bloedende wond aan zijn slaap was waarschijnlijk veroorzaakt door een stuk glas dat op de weg lag. Die moest nog worden schoongemaakt en gehecht. Maar omdat hij met een behoorlijke klap op de grond terecht was gekomen, moest hij tot morgenmiddag ter observatie in het ziekenhuis blijven.

En nee, hij kon Olaf niet spreken: het was beter hem te laten rusten. Morgenvroeg kon hij hem bellen.

Opgelucht legde Rick zijn telefoon neer. 'Het lijkt mee te vallen.' Daarna probeerde hij Jackie zo goed mogelijk te vertellen wat er gebeurd was. Ook zijn eigen rol daarin.

Jackie schudde haar hoofd. 'Het is niet jouw schuld dat hij door rood fietst. Grenzen opzoeken zit in zijn karakter.'

'Maar dat getier van mij! Ik herkende mezelf niet.' Hij sloeg zijn handen voor de ogen en wiegde zacht heen en weer. 'Ik hoorde mezelf schreeuwen. Ik wist dat ik moest stoppen, maar ik kon het niet.'

Hij voelde dat ze zijn handen wegtrok en met haar vingers het vocht van zijn wangen veegde.

Daarna opende hij zijn ogen en keek in die van Jackie. Groot, blauw en... angstig? Of geschrokken?

Zacht zei ze: 'Ik denk dat je dat met je therapeut moet bespreken. Ga douchen en dan lekker slapen. Ik kom ook zo naar bed.'

Hij sliep bijna toen ze naast hem kwam liggen. 'Gaat het weer?' Ze liet een hand over zijn haar gaan. 'Je moet naar de kapper.'

'Misschien moet ik doen wat Olaf zei,' zei hij slaperig.

'Moest je van hem ook naar de kapper?' grapte ze. 'Lijkt me niets voor hem.' Ze schoof wat dichterbij hem toe en vervolgde snuivend: 'Je ruikt naar mijn douchegel.'

'Nee. Ja. Die stond vooraan op het plankje. Hij vond dat we moesten verhuizen.'

Met een ruk ging ze rechtop zitten. 'Olaf vindt dat wij moeten verhuizen?'

Door de plotselinge beweging schoof het dekbed van hem af. Haar nadrukkelijke toon deed zijn laatste restje doezelslaap verdwijnen.

'Het was goed bedoeld. Ik snap dat het niet kan, ga maar weer liggen.'

'Ik zou het fijn vinden om op de hoogte te worden gesteld.'

Omdat ze nu klonk als de bekwame juriste die ze was, ging hij ook zitten en sloeg zijn arm om haar heen. 'Er is echt niets waarvan ik je

op de hoogte moet stellen. Het is alleen zo dat Olaf suggereerde dat het goed voor mij zou zijn om ergens anders te wonen.' Hij voelde dat ze verstrakte en ging snel verder met zijn uitleg. 'Ik heb meteen gezegd dat dat onmogelijk was. Zo'n mooi appartement vind je nergens meer. Je hebt er je herinneringen aan en je hebt er veel tijd en energie in gestoken om het te krijgen zoals het nu is.' Hij maakte een gebaar met zijn hand naar de achter- en zijwanden, die ze opnieuw had laten stuken en parelgrijs had geverfd. Voor de muur waar ze tegenaan keken, had ze zwart-wit behang met dieren willen hebben: zebra's, dolfijnen of sierlijke vogels maar uiteindelijk was het een behang met zwart-witte eenden geworden. Als het raam openstond, leken ze zo naar buiten te kunnen vliegen.

'Waarom zegt Olaf dan zoiets?' Ze klonk nog steeds geïrriteerd.

'Voor mij. Omdat de plek waar Cindy verongelukt is, zo dichtbij is. Telkens als ik de deur uit ga, kom ik erlangs. En dan word ik er weer aan herinnerd.' Eraan herinnerd worden, dacht hij, dat is veel te zwak uitgedrukt: het brandt, het schuurt en het snijdt in me. Maar dat kun jij niet begrijpen. Dat kan niemand.

'Volgens de therapeut is dat de enige manier om het te verwerken,' zei Jackie. 'De confrontatie aangaan en niet ervoor wegllopen. Kom, ga slapen.'

Hij liet haar los en zwaaide zijn benen over de rand van het bed. 'Ik moet nog even naar het toilet.'

Vond ze dan dat hij ervoor wegliep? Was hij laf? Het was nu vier maanden geleden. Veel vooruitgang had hij nog niet geboekt.

Hij verliet de slaapkamer, schonk in de keuken de rest van de wijn in een mok en liep ermee naar de piepkleine kamer waar hij schilderde. Het schilderij waar hij vanmiddag aan gewerkt had, stond op de ezel. Bij het licht van de straatlantaarn keek hij ernaar. Nee, het was niet goed. Het was zelfs uitermate slecht. Gefrustreerd greep hij zijn palet en hij mengde met een paletmes alle verf die er nog op zat tot een modderig bruin. Vervolgens gooide hij de klodders bruine verf kris-kras op het doek tot van het oorspronkelijke landschap amper meer

iets te zien was. 'Ik kan ook helemaal geen landschappen schilderen. Abstract, da's alles wat ik kan. Beetje met verf smijten.'

Met grote slokken dronk hij de wijn op. Daarna liep hij terug naar de slaapkamer, waar Jackie in diepe slaap was verzonken. Hij schoof naast haar en probeerde zich te ontspannen, maar zijn onrustige, rondwervelende gedachten hielden hem uit de slaap. Vooral het idee van Olaf om te verhuizen stak telkens de kop op. Het werd steeds aantrekkelijker. Het was niet alleen het vermijden van de plek waar zijn lieve zus de dood had gevonden, het was meer. Hij was nu de dertig gepasseerd en had nog steeds zijn draai niet gevonden. Geen echt leven opgebouwd. Niet zoals Jackie, die een diploma, een baan en een woning had. Een andere plek en een nieuwe start zouden hem goed kunnen doen, want wat had hij werkelijk als het erop aankwam? Niets wezenlijks. Bijna drie jaar kunstacademie, wat ervaring als grafisch vormgever en wat ervaring als brandweerman. Drie keer had hij een paar van zijn doeken kunnen exposeren. Eentje was er verkocht. Grotere wapenfeiten telde zijn schilderscarrière niet. En het zat er ook niet in dat de schilderijen die hij de afgelopen tijd gemaakt had, snel een koper zouden vinden. Moest hij dan toch maar fulltime als grafisch vormgever aan de slag gaan? Wat zou Jackie ervan zeggen? Toen ze elkaar leerden kennen, vond ze het interessant om een schilder als vriend te hebben, maar hij vermoedde dat ze nu voor een grafisch vormgever zou gaan. Geen verfvlekken meer op de vloer. En elke maand salaris op de bank.

Morgen zou hij het met haar bespreken.

Het werd avond voordat hij het thema opnieuw ter sprake kon brengen. 's Ochtends was nooit zo'n goed moment, want Jackie had haar eigen ritme van wassen, aankleden en opmaken. Het was beter om haar niet in de weg te lopen en voor het ontbijt te zorgen.

Nadat Jackie naar haar werk vertrokken was, liep hij een tijdje over het idee te piekeren en bedacht dat ze misschien in plaats van verhuizen een jaar of zo met iemand van woning konden ruilen. Kandidaten

vinden zou geen probleem vormen. Amsterdam was altijd erg in trek.

Na zijn eerste kop zwarte koffie belde hij naar Olaf in het ziekenhuis.

‘Ik mag naar huis,’ zei Olaf, ‘maar omdat ik op mijn kop gevallen ben, willen ze me alleen laten gaan als er iemand bij me is. Kom je me halen? En wil je dan ook wat kleren voor me meebrengen? Gisteren heeft iemand het hoognodige voor me geregeld, maar ik draag liever mijn eigen spullen. Je hebt een sleutel van mijn appartement. Pak maar iets uit de kast.’

Rick reed met de tram naar Olafs appartement. Zijn vriend woonde ruim, voor Amsterdamse begrippen althans. De woonkamer keek uit op bomen. Het was altijd fijn om groen te zien, vond Rick.

Ineens schoot hem iets te binnen. Misschien was het wel iets voor Olaf om een tijdje van appartement te ruilen. Weliswaar lag Olafs appartement nogal ver van Jackies kantoor af, maar het was maar voor een jaar, een halfjaar desnoods.

Hij stopte wat spullen in een tas en nam daarna de tram naar het ziekenhuis. Misschien kon hij het idee al met Olaf bespreken.

Toen hij daar arriveerde, lag Olaf nog in bed met een grote pleister op zijn hoofd.

‘Daar ben je! Ik wilde je net nog eens bellen. Heb je aan schoenen gedacht? Op mijn raceschoentjes kan ik niet lopen.’

Rick liet de supermarkttas zien. ‘Alles compleet.’

‘Zit er ook een pet in? Ik heb geen zin om met die grote pleister in de tram te zitten.’

‘Ijdel ventje. Zet je fietshelm maar op.’

‘Wat zijn we weer geestig.’

‘Wees blij dat je ’m ophad.’

Olaf knikte grinnikend. ‘Dat zei de dokter ook.’

‘Je bent een idioot. Je hebt geluk gehad, weet je dat?’

‘Dank je wel voor het compliment, beste vriend. Je weet dat ik voor het geluk geboren ben.’

Rick gaf hem een vriendschappelijk duwtje. Ze wisten allebei dat

Olaf net niet voor het geluk geboren was. Als tienjarige was hij gescout door een professionele voetbalclub. Hij had daar drie jaar getraind en had een mooie carrière in het vooruitzicht. Helaas brak hij tijdens een skivakantie zijn been, en dat genas niet goed genoeg voor een carrière in het profvoetbal. Ook was hij in Amsterdam al vier fietsen kwijtgeraakt en had evenzoveel telefoons verloren of kapot laten vallen. En de liefde zat hem nog minder mee. Hij praatte er nooit over, maar Rick wist dat hij graag een leuke vriendin zou hebben. Hij had wel wat relaties gehad, maar na een maand of drie, vier bleek ze toch niet de ware te zijn.

In de tram zei Rick: ‘Man, wat ben ik blij dat je er zo goed vanaf bent gekomen. Ik heb er slecht van geslapen.’

‘Dat had niet gehoeven, Rickyboy.’ Olaf keek in de tas met zijn besmeurde kleren en trok zijn neus op. ‘Wat een lucht. Ik geloof dat ik de zooi maar gewoon wegkieper.’

‘Onzin. Gewoon in de wasmachine stoppen.’

‘Jij bent echt een huismannetje aan het worden. Vroeger was er veel meer pret met je te beleven.’

Huismannetje... Dat woord trof doel. Rick kneep even zijn ogen dicht. Het lag op zijn lippen om terug te slaan met ‘macho’, maar hij zei het niet, want hij was inderdaad een huismannetje aan het worden: schoonmaken, wassen en boodschappen doen. Stofzuigen en eten koken deed hij niet. Hij kon niet meer tegen het geluid van elektrische apparaten. De mixer, de stofzuiger, de wasemkap, de föhn, de boormachine... en vooral de elektrische zaag! Hij huiverde al bij het idee.

Terug in het appartement van zijn vriend keek hij nog eens kritisch rond voordat hij met Olaf over een eventuele woningruil praatte. De inrichting was totaal anders dan die van hun eigen woning. Jackie hield van strak, wit en clean. Bij hen stond er hier en daar een vaas of een beeld of hing er een van zijn betere schilderijen als blikvanger, terwijl de flat van Olaf vol was gepropt met planten en souvenirs. Een gatenplant was langs het deurkozijn omhoog gekropen en had al een gedeelte van het plafond in bezit genomen, er was een grote ficus met stoffige bla-

deren, op de vensterbank stonden cactussen en op tafel stond een bak met vetplanten. In de hoek heerste een dikke Boeddha uit Thailand; uit Latijns-Amerika had Olaf een kleurige plaid en een sombrero meegebracht; van andere reizen waren de houten kistjes, de rieten mand, en de poster van een zonsondergang op een palmenstrand.

In gedachten plaatste Rick hun eigen meubels in de woonkamer, maar strak, clean en wit werd het niet. Eerst Jackie, besloot hij. Olaf kreeg hij daarna wel over de streep.

Hij nam afscheid van Olaf en reed weer met de tram naar huis.

De deur van zijn schilderhok bleef de rest van de dag dicht. Hij ging naar de bakker voor lekkere broodjes, en haalde een salade en een blik culinaire mosterd-roomsoep voor het avondeten.

Bij het dessert – een paar lekkere kaasjes – kwam hij met zijn plan voor de dag.

‘Jackie, ik heb een idee.’

‘Laat horen, ik ben benieuwd.’

‘Het gaat over Cindy’s ongeluk. Of eigenlijk over dat ik het nog steeds vreselijk vind als ik langs die lantaarnpaal moet.’

‘Dat snap ik. Dat is logisch, dat is iets dat moet slijten.’

‘Maar het slijt niet. En nu opperde Olaf gisteren –’

Geïrriteerd viel ze hem in de rede. ‘Gaat het weer over Olaf? Ik vind het prima dat je met hem gaat fietsen en het is een goede vriend van je, maar dat je onze interne zaken met hem bespreekt, gaat me te ver.’

‘Maar dat doe ik niet! Hij kwam alleen met de suggestie dat veranderen van omgeving misschien goed zou zijn. En ik heb daarover nagedacht.’

‘Veranderen van omgeving, verhuizen, bedoel je?’ Ze wachtte niet op zijn antwoord, maar ging meteen door. ‘Vergeet het maar.’

‘Luister alsjeblieft even naar me. Ik dacht dat ik op de goede weg zat, maar door die uitbarsting realiseer ik me dat ik er nog geen vat op heb. Ik was compleet buiten mezelf. Ik heb hem voor van alles uitgemaakt... dat was niet mooi meer.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik schaam me dood.’

Een nieuwe omgeving heelt wonden. Wat je verder vindt, is niet te plannen.

Tijdens zijn werk als brandweerman in Amsterdam loopt Rick een heftig trauma op. Het appartement waar hij samen met zijn vriendin Jackie woont, ligt dicht bij de plek van het ongeluk en hij trekt het niet meer om daar te zijn. Terwijl Jackie vasthoudt aan hun leven in Amsterdam, neemt Rick een pauzejaar in Zuid-Limburg in een poging zijn trauma te verwerken. Langzaam komt hij weer tot zichzelf. Hij bouwt vriendschappen op en leert wat hij echt belangrijk vindt. Maar de verandering van omgeving roept ook nieuwe vragen op. Past hij nog wel goed bij Jackie?

Marleen Schmitz is een van de vaste Romanserie-auteurs. Ze schrijft gevoelige, moderne verhalen. Van haar hand verschenen eerder onder andere *Zomer in het blauwe huis* en *Het hart heeft een eigen stem*.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 765 7 NUR 344

9 789020 557657 >

www.romanserie.nl